

Ζέττα Μπαρμπάρεσσου

Σαν Θέατρο

Αθήνα 2022 – 2023

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

3^ο Έτος

Ζέττα Μπαρμπάρεσσου

Γεννήθηκε, μεγάλωσε και ζει στην Αθήνα.

Έχει κάνει σπουδές Μάρκετινγκ και Δημοσίων Σχέσεων καθώς και Σπουδές στον Ελληνικό Πολιτισμό (Ε.Α.Π.).

Έχει εργαστεί επί σειρά ετών σε τραπεζικά ιδρύματα.

Διηγήματά της έχουν δημοσιευθεί σε λογοτεχνικά περιοδικά και στην ανθολογία *83 Ιστορίες μπονζάι για το Σημείο Μηδέν* (διαγωνισμός Πλανόδιον και *Books' Journal*).

Ποιήματά της έχουν δημοσιευθεί στα περιοδικά *Ποιητική* και *Χάρτης/hartismag.gr*.

Η συλλογή διηγημάτων της *Ρωμαϊκή Ώχρα και άλλες ιστορίες* κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις *Θράκα* τον Ιανουάριο του 2018.

Θεατρικά έργα της βρίσκονται αναρτημένα στις ιστοσελίδες *play-ground.gr* και *openbook.gr* καθώς και στην ιστοσελίδα του *Θεάτρου Πορεία*.

Στοιχεία επικοινωνίας :

Ζέττα Μπαρμπάρεσσου

zbarbare@gmail.com

τηλ. 6977 558433

Το έργο ΣΑΝ ΘΕΑΤΡΟ γράφτηκε στη Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (3^ο έτος - Εισηγητής: Μάνος Κουνουγάκης)

Το έργο με τίτλο ΣΑΝ ΘΕΑΤΡΟ από τον δημιουργό ΖΕΤΤΑ

ΜΠΑΡΜΠΑΡΕΣΣΟΥ διατίθεται με την άδεια [Creative Commons](#)

[Αναφορά Δημιουργού-Μη Εμπορική Χρήση-Όχι Παράγωγα Έργα 4.0](#)

[Διεθνές](#)

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει προηγουμένως με την συγγραφέα.

Εξώφυλλο: Νικηφόρος Μπατής

Πρόσωπα

ΠΑΥΛΟΣ, 48 ετών

ΑΓΗΣ, πατέρας του Παύλου, 75 ετών (**και** στο παρελθόν, 40 χρόνια νεότερος)

ΓΙΑΝΝΗΣ, 48 ετών, φίλος του Παύλου

ΑΓΓΕΛΙΚΗ, 35 ετών, φιγούρα φασματική, μητέρα του Παύλου

ΦΩΡΑ, μητέρα του Γιάννη

ΔΗΜΗΤΡΑ, 22 ετών

Περίληψη

Ο Παύλος, δημόσιος υπάλληλος, άνθρωπος χαμηλών τόνων, όχι ιδιαίτερα κοινωνικός, ξυπνάει ξημερώματα δίπλα σε μια άγνωστη κοπέλα μετά από μια βραδιά σε μπαρ με πολύ αλκοόλ. Η κοπέλα έχει ένα σεντόνι τυλιγμένο στο λαιμό της, ο Παύλος πανικοβάλλεται, νομίζει ότι την έχει πνίξει ο ίδιος.

Μετά από δυο μέρες, συναντά τον αδελφικό του φίλο Γιάννη προκειμένου να ζητήσει βοήθεια, να κατασκευάσει ένα άλλοθι για τη νύχτα του φόνου.

Η εικόνα της γυναίκας έχει αφυπνίσει την από χρόνια θαμμένη ενοχή του, ένα περιστατικό της παιδικής του ηλικίας. Σε ηλικία 8 ετών, λίγο μετά το διαζύγιο των γονιών του, πυροβόλησε το θυρωρό της πολυκατοικίας τους με περιστροφή που βρήκε στο συρτάρι του πατέρα του.

Ο πατέρας του, ο Άγης, εργολάβος την εποχή της Χούντας, χαρακτήρας αυταρχικός και χειριστικός απέναντι σε όλους, κατάφερε να «κουκουλώσει» την υπόθεση αλλά του «φύτεψε» μια πλαστή εκδοχή του συμβάντος με σκοπό να τον κρατήσει «δεμένο» επάνω του. Υποτίθεται ότι το παιδί σκότωσε το θυρωρό, στην πραγματικότητα τον είχε απλώς τραυματίσει.

Όταν, με τη βοήθεια του φίλου του, ο Παύλος ξανασυναντά την κοπέλα εκείνης της βραδιάς, αποκαλύπτεται πως πρόκειται για πρόσωπο που σχετίζεται με την παλιά ιστορία του πυροβολισμού.

Τότε, όλοι αναγκάζονται να αντιμετωπίσουν την αλήθεια.

Χρόνος

Το *ώρα* του έργου τοποθετείται στο 2010. Καλοκαίρι.

Το περιστατικό του πυροβολισμού συνέβη το 1970 (Δικτατορία).

Τόπος/Χώροι

Αθήνα (τότε και τώρα)

Κυρίως δυο χώροι: το δωμάτιο του Άγη στο γηροκομείο και το σαλόνι στο σπίτι του Γιάννη (τότε και τώρα)

Το έργο

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

2010. Καλοκαίρι. Από δωμάτιο, υποφωτισμένο, το δωμάτιο του Άγη. Κρεβάτι, κομοδίνο, συσκευή τηλεόρασης, τραπεζάκι με παλιομοδίτικο πικάπ και μια στοίβα δίσκοι βινυλίου. Ο Άγης κάθεται σε πολυθρόνα, παρακολουθεί τηλεόραση, φοράει ρόμπα και παντόφλες. Η τηλεόραση παίζει χωρίς ήχο. Ο Παύλος σε καρέκλα, σηκώνεται και ανοίγει διάπλατα το μοναδικό παράθυρο.

ΠΑΥΛΟΣ: Κάνει ζέστη εδώ μέσα. Γιατί επιμένεις να μην ανάβεις το κλιματιστικό;

ΑΓΗΣ: [απότομα, χωρίς να πάρει τα μάτια από την οθόνη] Όταν ζεσταθώ θα το ανάψω.

ΠΑΥΛΟΣ: Εσύ ξέρεις.

ΑΓΗΣ: Κάτι πιο ενδιαφέρον, έχεις να μου πεις;

ΠΑΥΛΟΣ: Τι θες να πούμε;

ΑΓΗΣ: Πότε είχες εσύ κάτι ενδιαφέρον να πεις για να έχεις και τώρα;

ΠΑΥΛΟΣ: Έφαγες σήμερα; Πώς ήταν το φαγητό;

ΑΓΗΣ: Βαρετός και άνοστος. Από μικρό παιδί, έτσι ήσουν.

ΠΑΥΛΟΣ: Έχω άδεια από την επόμενη εβδομάδα. Θα έρχομαι πιο συχνά να σε βλέπω.

ΑΓΗΣ: Τώρα που λείπω, να κλείνετε καλά τα παντζούρια τις νύχτες. Κι ας κάνει ζέστη.

ΠΑΥΛΟΣ: Εντάξει, μπαμπά. Ξέρω.

ΑΓΗΣ: Τα ξύλινα παράθυρα δεν προστατεύουν απ' τους κλέφτες. Και το χειμώνα τουρτουρίζουμε εκεί μέσα. Γι' αυτό πρέπει να μετακομίσουμε. Να πάμε σε πολυκατοικία. [στιγμή] Καλά δε λέω;

ΠΑΥΛΟΣ: Ναι. Ναι. Να πάμε.

ΑΓΗΣ: Η μάνα σου δε θέλει. Αλλά ποιος την ακούει αυτήν;

ΠΑΥΛΟΣ: Θες να σου αλλάξω κανάλι;

ΑΓΗΣ: Θα στριμωχτούμε, λέει, στο διαμέρισμα. Άκου ανοησίες! Πάντα ανοησίες!

ΠΑΥΛΟΣ: [δυνατά] Με ακούς; Ν' αλλάξω το κανάλι; [πιο ήπια] Για να δούμε... μπορεί να έχει κανένα ντοκιμαντέρ απ' αυτά που σου αρέσουν. Τα πολεμικά.

Ο Παύλος σηκώνεται, παίρνει από το κομοδίνο το τηλεκοντρόλ κι αρχίζει να ψάχνει κανάλια.

ΑΓΗΣ: *[στρέφεται τώρα προς τον Παύλο, έξαλλος]* Άφησέ το κάτω αυτό ! Αμέσως! Πώς το λμάς; Μη σε ξαναδώ να πιάνεις πράγματα δικά μου ! Θα σου τα κόψω τα χέρια! Το κατάλαβες;

Ο Παύλος ταράζεται. Του πέφτει το τηλεκοντρόλ στο πάτωμα. Πηγαίνει προς το παράθυρο, μοιάζει σα να μην μπορεί ν' αναπνεύσει.

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

2010. Λίγες μέρες, αργότερα. Κυριακή πρωί. Σαλόνι αστικού διαμερίσματος. Ο Παύλος κάθεται στον καναπέ, δείχνει σκεπτικός, ανακατεύει με το καλαμάκι τον καφέ του. Έρχεται ο Γιάννης και κάθεται σε πολυθρόνα απέναντί του.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Τι τρέχει; Σα λείψανο είσαι σήμερα. Δεν έχεις κοιμηθεί;

ΠΑΥΛΟΣ: Ελάχιστα.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Μίλα ! Με το τσιγκέλι θα στις βγάζω τις κουβέντες;

ΠΑΥΛΟΣ: Έγινε κάτι... *[διστάζει]* Μάλλον, καλύτερα να σε ρωτήσω... πριν σου πω *[στιγμή]* Προχθές, την Παρασκευή το βράδυ, πού ήσουν; Εννοώ... είχες πάει κάπου ή έμεινες μέσα;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Εδώ ήμουνα. Με τη Λίνα. Πού να πάω; Όλο λέμε να βγούμε να ξεσκάσουμε όταν στέλνουμε τα παιδιά στη μάνα της και, τελικά, μένουμε κολλημένοι στο μπαλκόνι. *[παύση]* Γιατί ρωτάς;

ΠΑΥΛΟΣ: Τίποτα. Νόμιζα πως ήσουν μόνος. Ότι θα είχε πάει και η Λίνα στο χωριό.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Χθες έφυγε. Πώς σου ήρθε τώρα να κάνεις τέτοιες ερωτήσεις; Εσύ συνήθως είσαι διακριτικός. Υπερβολικά διακριτικός, θα έλεγα. *[κομπιάζει λίγο σα να το σκέφτεται]* Μάλλον όχι... αδιάφορος είσαι.

ΠΑΥΛΟΣ: Καλά. Άστο.

Ο Παύλος πίνει μια γουλιά από τον καφέ του, κάνει να σηκωθεί.

ΠΑΥΛΟΣ: Ευχαριστώ για τον καφέ.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Έλα! Παρεξηγήθηκες τώρα, ρε μαλάκα; Κάτσε κάτω να μου τα πεις.

Ο Παύλος επιστρέφει στη θέση του.

ΠΑΥΛΟΣ: Εντάξει. *[στιγμή]* Άκου. Την Παρασκευή, μετά το γραφείο, κάτι με έπιασε... Δεν ήθελα με τίποτα να γυρίσω σπίτι. Αποφάσισα να πάω μια βόλτα. Να πάρω σβάρνα τα μπαρ της περιοχής. Να πίνω μέχρι τελικής πτώσεως.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ωχ! Δε ακούγεται πολύ καλό αυτό.

Ο Παύλος σκύβει το κεφάλι σα να προσπαθεί να συγκεντρωθεί. Αφηγείται.

ΠΑΥΛΟΣ: Έχουν περάσει ώρες. Έχω πιει ούτε ξέρω πόσο κι έχω αρχίσει να μην αντέχω τις φωνές γύρω μου, τη βαβούρα, τη φασαρία των δρόμων. Καταλήγω στο μπαρ απέναντι απ' την πολυκατοικία μας. Είναι εντελώς άδειο. Πιάνω ένα σκαμπό στη μπάρα και παραγγέλνω. Συνεχίζω να πίνω με την ησυχία μου. Κάποια στιγμή, πρέπει να έχω βγει πια νοκ-άουτ. Θυμάμαι να κοιτάζω την επιγραφή με το κόκκινο neon, πάνω από τα ράφια με τα ποτά. Δεν μπορώ να ξεχωρίσω τα γράμματα. Κάτι μου λέει ο μπάρμαν, κάτι του λέω... Δεν θυμάμαι τι ακριβώς. Αλλά παρόλα να πλακωθούμε.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Εσύ; Πήγες να πλακωθείς; Και μάλιστα με μπάρμαν; Σίγουρα είχες βγει νοκ-άουτ, φιλαράκο.

ΠΑΥΛΟΣ: Μετά, μπαίνει μέσα μια κοπέλα και τον χαιρετάει. Κάτι λένε μεταξύ τους. Έρχεται αυτή και κάθεται στο διπλανό σκαμνί. Μικρό κορίτσι μου φάνηκε. Αυτό το θυμάμαι. Μου πιάνει την κουβέντα. *[στιγμή]* Τι είπαμε; Ιδέα δεν έχω.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Τι να είπατε, δηλαδή; Ότι λέει όλος ο κόσμος σ' αυτές τις περιπτώσεις.

ΠΑΥΛΟΣ: Μάλλον... Τώρα που το σκέφτομαι... κάτι για τη γειτονιά... Αλλά μπορεί και να κάνω λάθος. Να τα έχω μπερδέψει μέσα στο κεφάλι μου. Δεν ξέρω. *[παύση]*

Αυτό που ξέρω είναι πως ξύπνησα αζημέρωτα στο κρεβάτι της. Υποθέτω, δηλαδή, ότι αυτό εκεί... ήταν το κρεβάτι της... στο σπίτι της.

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

1970. Στο πατρικό του Γιάννη. Πρόκειται για το ίδιο διαμέρισμα με του Γιάννη, είναι αρκετά διαφορετική η επίπλωση. Συνομιλία Φλώρας και (του νεότερου) Άγη. Όρθιοι. Η Φλώρα δεν του λέει να καθίσει.

ΑΓΗΣ: Μήπως ενοχλώ; Μπορώ να περάσω κάποια άλλη στιγμή.

ΦΛΩΡΑ: *[επιφυλακτική, καθόλου φιλική]* Δεν ενοχλείτε.

ΑΓΗΣ: Πώς σας φαίνεται το διαμέρισμα; Βολευτήκατε;

ΦΛΩΡΑ: Γι' αυτό ήρθατε; Τώρα το θυμηθήκατε; Πάνε μήνες που μετακομίσαμε εδώ πέρα.

ΑΓΗΣ: Όχι. Όχι. Από επαγγελματική διαστροφή ρωτάω. Του εργολάβου...

ΦΛΩΡΑ: Τότε; Ποιος ο λόγος της επίσκεψης;

ΑΓΗΣ: Ο γιος μου, ο Παύλος, μου λέει συχνά πόσο πολύ συμπαθεί το δικό σας το αγόρι. Είναι και συμμαθητές, στην ίδια τάξη.

ΦΛΩΡΑ: Περίεργο. Κουβέντα δεν έχουν ανταλλάξει. Έτσι νόμιζα.

ΑΓΗΣ: Αχ! Αγαπητή κυρία Φλώρα! *[στιγμή]* Φλώρα. Σωστά θυμάμαι;

ΦΛΩΡΑ: *[απότομα]* Σωστά.

ΑΓΗΣ: Λοιπόν, κυρία Φλώρα... Δεν ξέρετε πως είναι τα παιδιά; Αν δεν θέλουν, δεν τους παίρνεις αλήθειες. *[στιγμή]* Ξέρετε... Σκέφτηκα μήπως θα έπρεπε να κάνουν περισσότερο παρέα και εκτός σχολείου. Εδώ, δηλαδή, στα σπίτια μας.

ΦΛΩΡΑ: Στο σχολείο δεν κάνουν καθόλου.

ΑΓΗΣ: Μάλλον επειδή ο δικός μου είναι λίγο *μαζεμένος*. Δεν παίρνει πρωτοβουλίες.

ΦΛΩΡΑ: Παρόλα αυτά, σας λέει ότι τον συμπαθεί τον... *[«κάρβει» επίτηδες την κουβέντα, περιμένει την αντίδραση του Άγη]* *[στιγμή]* ΤΟΝ;

ΑΓΗΣ: Το γιο σας. Ένα παιδί δεν έχετε;

ΦΛΩΡΑ: Ένα έχω. Και, προς ενημέρωσή σας, τον λένε Γιάννη. *[στιγμή]* Τέλος πάντων, αν θελήσουν να κάνουν παρέα, ας κάνουν.

ΑΓΗΣ: Έλεγα να τους σπρώχναμε λιγάκι κι εμείς, οι γονείς.

ΦΛΩΡΑ: Τα παιδιά διαλέγουν μόνα τους φίλους. Ξέρουν καλύτερα από τους μεγάλους.

ΑΓΗΣ: Α! Κατάλαβα...

ΦΛΩΡΑ: *[επιθετική]* Τι καταλάβατε;

ΑΓΗΣ: Είστε *αυτών* των αντιλήψεων... *[χαμηλώνει τον τόνο της φωνής του]* των δημοκρατικών...

ΦΛΩΡΑ: *[ενοχλημένη]* Μάλλον, δεν έχουμε κάτι άλλο να συζητήσουμε.

Η Φλώρα ετοιμάζεται να τον ξεπροβοδίσει. Ο Άγης το αντιλαμβάνεται και «μαλακώνει» τη στάση του.

ΑΓΗΣ: Αισθάνομαι άβολα... δεν γνωριζόμαστε αλλά φαίνεστε άνθρωπος εμπιστοσύνης. Ακούστε... Ο Παύλος νιώθει μεγάλη μοναξιά επειδή λείπω πολλές ώρες απ' το σπίτι. Πήρα το θάρρος να σας μιλήσω ελπίζοντας πως θα καταλάβετε μιας κι έχετε κι εσείς μοναχοπαίδι.

ΦΛΩΡΑ: Πρέπει να βρείτε μια λύση.

ΑΓΗΣ: Θα ήθελα να πάρω κάποια γυναίκα να τον φροντίζει αλλά αντιδρά.

ΦΛΩΡΑ: Γιατί δεν τού την επιβάλλετε; Με το ζόρι.

ΑΓΗΣ: Δε θέλω να κάνω κάτι τέτοιο.

ΦΛΩΡΑ: *[ειρωνικά]* Μήπως είστε κι εσείς αυτών των αντιλήψεων ;

Ο Άγης σωπαίνει, αδιαφορεί για τη σπόντα της Φλώρας.

ΦΛΩΡΑ: Τέλος πάντων, θα δω τι μπορώ να κάνω.

ΑΓΗΣ: Θα με υποχρεώσετε αν τα καταφέρετε. Είναι μεγάλο το πρόβλημά μου.

ΦΛΩΡΑ: Το ξέρω. *[δείχνοντας προς το ταβάνι]* Το ακούω.

ΑΓΗΣ: Τι εννοείτε;

ΦΛΩΡΑ: *[ειρωνικά]* Κύριε Αγησίλαε, θα έπρεπε να ξέρετε ότι στις πολυκατοικίες ακούγονται τα πάντα. *[στιγμή]* Προς Θεού, δεν υπονοώ κάτι για το κτίριο. Για την κατασκευή σας.

ΑΓΗΣ: *[ήπια]* Θα φροντίσω να ριζούμε τους τόνους ώστε να μην σας ενοχλούμε. *[παύση]* *[πιο γλυκά, με αυτολύπηση]* Δεν μου αρέσει καθόλου αυτή η κατάσταση. Πιστέψτε με.

ΦΛΩΡΑ: *[σκεπτική]* Είναι σκληρό να μένεις ορφανός σε τόσο μικρή ηλικία.

ΑΓΗΣ: *[ξαφνιασμένος]* Ορφανός;

ΦΛΩΡΑ: Α! Συγγνώμη ! Η γυναίκα σας δεν έχει;

ΑΓΗΣ: Ναι. Ναι. *[στιγμή]* Είναι που ακόμα δεν μπορώ να το χωνέψω και μου χτυπάει αυτή η λέξη...

ΦΛΩΡΑ: Σήμερα κιόλας θα πιάσω το Γιάννη να του μιλήσω.

ΑΓΗΣ: Σας ευχαριστώ εκ των προτέρων. Και να δείτε που θα γίνουν οι καλύτεροι φίλοι. Είμαι σίγουρος.

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

2010. Πάλι στο σπίτι του Γιάννη. Ο Παύλος στον καναπέ με το κεφάλι ριγμένο προς τα πίσω και πετσέτα στο μέτωπο. Ο Γιάννης όρθιος, τον κοιτάζει ανήσυχος.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Σίγουρα, ρε φίλε, είσαι καλά;

ΠΑΥΛΟΣ: Ναι. Συνήλθα.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Σήκω! Να πάμε σ' ένα εφημερεύον νοσοκομείο, για κάθε ενδεχόμενο.

ΠΑΥΛΟΣ: Δε χρειάζεται.

Ο Παύλος σηκώνει το κεφάλι, ανακάθεται, σκουπίζει με την πετσέτα το πρόσωπο και το λαιμό του.

ΠΑΥΛΟΣ: Ορίστε! Όλα εντάξει. Φταίει ο καύσωνας.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Το έχεις ξαναπάθει αυτό;

ΠΑΥΛΟΣ: Συμβαίνει καμιά φορά. Όταν αγχώνομαι.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ούτε που το έχεις αναφέρει ποτέ. Τι αισθάνεσαι, ακριβώς ;

ΠΑΥΛΟΣ: Δυσκολεύομαι ν' αναπνεύσω. Σα να μη μου φτάνει ο αέρας. Νομίζω ότι πεθαίνω.

ΓΙΑΝΝΗΣ: [*προβληματισμένος*] Ωραίοι φίλοι είμαστε !

Ο Παύλος δείχνει να ξαφνιάζεται αλλά μένει σιωπηλός.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Πόσα χρόνια γνωριζόμαστε, ρε ; Μήπως θυμάσαι;

ΠΑΥΛΟΣ: Πολλά.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Μια ζωή ολόκληρη, από πιτσιρικά είμαστε μαζί και είναι σα να μην σε ξέρω καθόλου.

ΠΑΥΛΟΣ: Τι είναι αυτά που λες ;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Δεν μου έχεις εμπιστευτεί ποτέ τίποτα δικό σου. Πο-τέ. Με κρατάς πάντα σε απόσταση.

ΠΑΥΛΟΣ: Δεν είναι έτσι.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ορίστε η απόδειξη! Αυτό που έγινε μόλις τώρα! Αν δεν το πάθαινες εδώ μπροστά στα μάτια μου, θα μου το είχες πει ;

ΠΑΥΛΟΣ: Δεν ξέρω. Ίσως.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Αποκλείεται. Δεν θα το έκανες. [*στιγμή*] Για να μη μιλήσω για τα προσωπικά σου. Ποτέ δεν μιλάς γι' αυτά. Ποτέ δεν μου έχεις εξηγήσει γιατί έχεις επιλέξει να ζεις μόνος. Σου δίνω τόσο καιρό ελαφρυντικά: *Δεν είναι τύπος που του αρέσουν οι εκμυστηρεύσεις... Ας τον αφήσω να μου πει όταν θα το θελήσει ο ίδιος... Κάποτε θα μου πει... Αλλά, τελικά... έχω πέσει έξω. Εσύ ποτέ δεν πρόκειται ν' ανοίξεις το στόμα σου.* [*παύση*]

Ξέρεις... όση ώρα ήσουν τέξα... από τη μια ανησυχούσα κι απ' την άλλη χαιρόμουν που σήμερα ήρθες να μου ζητήσεις βοήθεια. Για πρώτη φορά. Επιτέλους! Κι ας είναι φαντασιοπληξίες του μεθυσιού όλα αυτά που μου αρράδιασες.

ΠΑΥΛΟΣ: Δεν είναι φαντασιοπληξίες.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Γι' αυτό δεν ήρθες σε μένα ; Για να φτιάξουμε μαζί ένα άλλοθι επειδή νόμιζες πως έπνιξες μια άγνωστη μέσα στο διαμέρισμά της;

Ο Παύλος ταράζεται προς στιγμήν και μετά, αρχίζει να μιλάει σα να μονολογεί κοιτάζοντας το κενό. Όσο μιλάει ο λόγος του γίνεται όλο και πιο ασθματικός.

ΠΑΥΛΟΣ: Ήμασταν και οι δυο μισόγυμνοι. Φαινόταν να μην έχει τις αισθήσεις της. Το σεντόνι ήταν σφιχτά τυλιγμένο γύρω από το λαιμό της. Έσκυψα από πάνω της. Δεν ανάσαινε. Σηκώθηκα. Ντύθηκα. Έπρεπε να βιαστώ.

Έκλεισα την πόρτα. Κατέβηκα κουτροβαλώντας τις σιάλες. Βγήκα στο δρόμο. Έτρεχα. Κι έτρεχα. Κι έτρεχα. Έφτασα μέχρι τη Λεωφόρο Αλεξάνδρας. Μπήκα στο πρώτο ταξί. Γύρισα σπίτι.

ΓΙΑΝΝΗΣ: *[ειρωνικά]* Μάλιστα. Και δυο μέρες τώρα τρώγεσαι να μάθεις αν έχει γίνει γνωστή η δολοφονία που διέπραξες. Κάνω λάθος ;

Ο Παύλος μένει σιωπηλός. Όταν μιλάει ξανά, δείχνει αφηρημένος, βυθισμένος στις σκέψεις του.

ΠΑΥΛΟΣ: Με τέτοια ζέστη, σε πόσες μέρες αρχίζει να μυρίζει ένα πτώμα ;

ΓΙΑΝΝΗΣ: *[φανερά εκνευρισμένος]* Αρκετά ! Τέλος η συζήτηση! Πήγαινε σπίτι σου να ηρεμήσεις, να ξεκουραστείς και θα τα πούμε μόλις θα έχω νεότερα.

ΠΑΥΛΟΣ: Νεότερα; Πώς ;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Μην ασχολείσαι εσύ. Δε θες να μάθεις τι έχει γίνει με το... φόνο; Ε, λοιπόν... Θα φροντίσω εγώ να μάθεις.

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Δυο μέρες μετά. Ο Παύλος μπαίνει στο δωμάτιο του Άγη.

ΑΓΗΣ: Μπα! Καλώς τον! Σαν τα χιόνια !

ΠΑΥΛΟΣ: Συγγνώμη. Είχα υποσχεθεί να έρχομαι πιο συχνά. Κάτι έτυχε.

ΑΓΗΣ: *[ειρωνικά]* Θα είχες δουλειές, πάντα είναι βαρύ το πρόγραμμα των κηφώνων στο Δημόσιο. *[γελώντας και χαμηλώνοντας τον τόνο της φωνής του, συνομοτικά]* Τι έγινε; Έχασες καμιά σφραγίδα;

ΠΑΥΛΟΣ: Σου εξήγησα τις προάλλες. Έχω πάρει άδεια. Απλώς συνέβη κάτι. Σοβαρό. Πολύ σοβαρό.

ΑΓΗΣ: Καθόλου δεν εκπλήσσομαι. *[σκοπτικά]* Πάντα είναι σημαντικά όσα συμβαίνουν στην πολυτάραχη ζωή σου !

ΠΑΥΛΟΣ: Αντί να με ρωτήσεις... να ανησυχήσεις... εσύ με κοροϊδεύεις.

ΑΓΗΣ: Έχω ανησυχήσει αρκετά στη ζωή μου για σένα. Νισάφι !

ΠΑΥΛΟΣ: Έχω περάσει μεγάλη ταραχή. Ένα βράδι μέθυσσα.

ΑΓΗΣ: Αυτό είναι όλο;

ΠΑΥΛΟΣ: Μη βιάζεσαι. Λιποθύμησα... Έχασα τις αισθήσεις μου... Κάτι τέτοιο, τέλος πάντων. Όταν συνήλθα είχα χάσει την επαφή με την πραγματικότητα. *[παύση]* Είχα βρεθεί κάπου... Σ' ένα άγνωστο σπίτι.

ΑΓΗΣ: Εφιάλτη θα είδες. Μικρός, έβλεπες συνεχώς εφιάλτες. Έβγαζες στριγγλιές μέσα στη νύχτα.

ΠΑΥΛΟΣ: Όχι! Δεν κατάλαβες. Δε μιλάω για όνειρο. *[παύση]*

Άκου! Νομίζω πως σιότωσα μια κοπέλα.

ΑΓΗΣ: Σιότωσες μια κοπέλα; Χαχαχα ! *[γελάει έντονα]* Μα αυτό είναι συγκλονιστικό!

ΠΑΥΛΟΣ: Γιατί γελάς, μπαμπά; Το βρίσκεις αστείο;

ΑΓΗΣ: Καθόλου αστείο. Μια φορά φονιάς, πάντα φονιάς !

Ο Παύλος δείχνει να ταραάζεται πολύ. Μένει ακίνητος για λίγο και μετά ετοιμάζεται να φύγει.

ΠΑΥΛΟΣ: Πρέπει να φύγω. Θα ξαναπεράσω σύντομα.

Ο Άγης μένει μόνος στο δωμάτιο.

ΑΓΗΣ: Αυτή τη φορά δεν θα χρειαστεί να βγάλω εγώ το φίδι απ' την τρύπα. Ευτυχώς !

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

2010. Στο δωμάτιο του Άγη. Ο Άγης στο κρεβάτι του, δείχνει καταβεβλημένος. Η Αγγελική (δηλαδή, το φάντασμά της) απέναντι του όρθια. Η όλη της εμφάνιση παραπέμπει στο παρελθόν.

ΑΓΗΣ: Δεν σε θέλω εδώ. Θέλω να μείνω μόνος.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Ταράχτηρες.

ΑΓΗΣ: Είμαι κουρασμένος.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Σε τάραξαν τα λόγια του.

ΑΓΗΣ: Δεν ξέρεις τι λες.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Οι συνειρμοί είναι ανεξέλεγκτοι. Αναπόφευκτοι.

ΑΓΗΣ: *[εκνευρισμένος]* Φύγε ! Θέλω να ξεκουραστώ.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Δεν είναι εύκολο να ξεχνάς. Και μαζί με σένα να ξεχνούν και οι άλλοι.

ΑΓΗΣ: Δεν ακούς; Με ενοχλεί η παρουσία σου. Πήγαινε !

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Σκάρωσες μια ιστορία στα μέτρα σου. Κι έβαλες κι όλους τους άλλους στο παιχνίδι.

ΑΓΗΣ: Αυτό που αποκαλείς *η ιστορία μου* είχε πετύχει τον σκοπό της. *[παύση]* Στο κάτω κάτω, δεν είναι μεμπτό να δημιουργείς ιστορίες όταν είναι για καλό.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Ψέματα για καλό σκοπό, δηλαδή ;

ΑΓΗΣ: Ακριβώς. Έκανα ό,τι έκανα χωρίς να βλάψω κανέναν. Το αντίθετο, μάλιστα. *[στιγμή]* Πες πως ήταν κάτι σαν... *[κομπιάζει]* Σαν θέατρο.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Εν αγνοία κάποιων προσώπων.

ΑΓΗΣ: Και στο θέατρο έτσι δεν γίνεται; Υπάρχουν πρόσωπα που γνωρίζουν και πρόσωπα που αγνοούν.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Το έργο κάποτε τελειώνει. Το δικό σου; Θα κρατούσε για πάντα;

ΑΓΗΣ: *[οργισμένος]* Φύγε! Δεν αντέχω να σε βλέπω, δεν καταλαβαίνεις ; *[παύση]* Κλείνω τα μάτια και λέω: *Μόλις τα ανοίξω, θα έχει φύγει.* Τα ανοίγω κι είσαι πάλι εδώ. Φύγε, επιτέλους!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Και να φύγω και να μη με βλέπεις... Πάλι εδώ θα είμαι.

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

2010. Στο σαλόνι του Γιάννη, μια από τις επόμενες μέρες. Με διαφορετικά ρούχα και οι δυο.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Το κορίτσι τώρα τελευταία εμφανίστηκε στη γειτονιά. Περνάει συχνά από το μπαρ, μόνη της συνήθως.

ΠΑΥΛΟΣ: Δεν είχα καταλάβει. Ότι αυτός ο ... πώς τον είπες... ο μπάρμαν/

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ο Στράτος. Συμμαθητή τον είχαμε κι αυτόν στο Πέμπτο. Δεν τον αναγνώρισες; *[στιγμή]* Το 'χεις χάσει εντελώς, μου φαίνεται.

ΠΑΥΛΟΣ: /ότι αυτός ο Στράτος την έβαλε να με πάρει να φύγουμε από εκεί μέσα. Για να σταματήσω να πίνω.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Σκέψου σε τι χάλι ήσουν που η ξένη κοπέλα δεν ήθελε να σε αφήσει μόνο σου και σε πήρε σπίτι της.

ΠΑΥΛΟΣ: *[προβληματισμένος]* Και σου είπε ότι η κοπέλα τον ρωτούσε για μένα;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ναι. Πριν έρθει να σου πιάσει κουβέντα, τον ρώτησε αν σε γνωρίζει προσωπικά και πού μένεις.

ΠΑΥΛΟΣ: Από πού κι ως πού;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ξέρω κι εγώ; *[κοροϊδευτικά]* Μαγεύτηκε από την ομορφιά σου.

ΠΑΥΛΟΣ: Λάθος θα κάνει ο Στράτος. Θα μας έχει μπερδέψει με άλλους θαμώνες.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ένας μπάρμαν δεν κάνει ποτέ λάθος σε κάτι τέτοια. Πάντως, μου το υποσχέθηκε. Μόλις τη δει να σκάει μύτη, θα με ειδοποιήσει.

ΠΑΥΛΟΣ: *[σκεπτικός, σαν αφηρημένος]* Κι όμως. Όσο περνάει ο καιρός, είμαι σίγουρος. Έχει συμβεί.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Τι έχει συμβεί; Ο φόνος; Άσε μας, ρε !

ΠΑΥΛΟΣ: Τότε, εσύ γιατί έτρεξες αμέσως να πάρεις πληροφορίες ;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Για σένα το έκανα, για να ηρεμήσεις. Να βγάλεις την τρελή ιδέα [*χτυπώντας τον κρόταφό του*] που σου καρφώθηκε στο κεφάλι. Αλλά εσύ... δε λες να συνέλθεις.

ΠΑΥΛΟΣ: Θα συνέλθω μόνο αν τη δω ζωντανή μπροστά μου. Προς το παρόν, δεν κοιμάμαι. Όλο εφιάλτες βλέπω.

Ο Παύλος σωπαίνει για λίγο. Όταν μιλάει ξανά δείχνει ταραγμένος.

ΠΑΥΛΟΣ: Πέρασα κι από το ίδρυμα να δω τον πατέρα μου κι έγινα χειρότερα.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Κοτζάμ άντρας, ακόμα σ' επηρεάζει ο Άγης; Και τώρα; Που είναι πια γεροξεκούτης; [*στιγμή*] Συγγνώμη, κιόλας... πατέρα σου είναι.

Ο Παύλος σωπαίνει, δείχνει σκεπτικός.

ΠΑΥΛΟΣ: Δηλαδή δεν με έχεις ικανό να κάνω φόνο. [*στιγμή*] Ή, μήπως, με έχεις;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Τι ερωτήσεις είναι τώρα αυτές;

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

1970. Στο πατρικό του Γιάννη. Συνομιλία Φλώρας και Άγης. Ο Άγης κάθεται στον καναπέ. Η Φλώρα, όρθια, σε έξαλλη κατάσταση.

ΦΛΩΡΑ: Έξω από το σπίτι μου! Με προσβάλλεις! Αρκετά σε ανέχτηκα!

ΑΓΗΣ: [*ψύχραιμα*] Γιατί; Επειδή σου πρότεινα μια λύση;

ΦΛΩΡΑ: Να το βουλώσω με το αζημίωτο, μου πρότεινες. Δεν είναι αυτό προσβολή;

ΑΓΗΣ: Μην το βλέπεις έτσι. Μια εξυπηρέτηση θα κάνεις. Σε όλους μας.

ΦΛΩΡΑ: Σε όλους ΜΑΣ;

ΑΓΗΣ: Είμαστε συνυπεύθυνοι. Ως γονείς, εννοώ.

ΦΛΩΡΑ: Για να καταλάβω. Πώς είμαστε συνυπεύθυνοι; Το δικό σου παιδί έκανε ό,τι έκανε.

ΑΓΗΣ: Ναι αλλά και το δικό σου ήταν μαζί του.

ΦΛΩΡΑ: Ο γιος σου παρέσυρε το Γιάννη.

ΑΓΗΣ: Έλα, τώρα! Είχαν συνεννοηθεί να την κοπανήσουν απ' τα σπίτια τους την ώρα της μεσημεριανής σιέστας και να βγουν να παίξουν. [*στιγμή*] Τα κωλόπαιδα! [*στιγμή*] Τα ομολόγησαν όλα με το νι και με το σίγμα κι εσύ προσπαθείς να βγεις κι από πάνω. Άκου, Φλώρα! Έχεις μεγάλη ευθύνη για το περιστατικό.

ΦΛΩΡΑ: Ευθύνη;

ΑΓΗΣ: *[σε αυστηρό τόνο]* Τα παιδιά δεν είχαν την απαιτούμενη επίβλεψη.

ΦΛΩΡΑ: Εγώ φταίω; Δεν τα πρόσεχα εγώ τα παιδιά όταν έπρεπε; Δεν τήρησα τη συμφωνία μας; Τι μου λες τώρα, ρε Άγη;

Ο Άγης δεν απαντά.

ΦΛΩΡΑ: Θυμάσαι τι ακριβώς συμφωνήσαμε;

ΑΓΗΣ: Να περνάνε μαζί τον ελεύθερο χρόνο τους κατά τη διάρκεια των καλοκαιρινών διακοπών του σχολείου.

ΦΛΩΡΑ: Στο σπίτι μου. Για να τα προσέχω. Και το μεσημέρι, μετά το φαγητό, ο Παύλος να γυρίζει στο σπίτι του. Στο σπίτι το ΔΙΚΟ ΣΟΥ.

ΑΓΗΣ: Άσε τον Παύλο. Το δικό σου το παιδί είχε επίβλεψη; *[στιγμή]* Αν είχε, πώς έγινε και σου την κοπάνησε χωρίς να το καταλάβεις;

ΦΛΩΡΑ: Δεν μπορούσα να το φανταστώ. Δεν μου έχει δώσει ποτέ αφορμή για κάτι τέτοιο. Ποτέ. *[παύση]*

[προβληματισμένη] Δεν έπρεπε να σε ακούσω. Σώνει και καλά, να γίνουν φίλοι τα παιδιά μας. Το ήξερα. Κάτι μου έλεγε πως δεν θα μας έβγαινε σε καλό.

ΑΓΗΣ: Α! Μάλιστα. Και μέντιουμ η κυρία Φλώρα.

ΦΛΩΡΑ: Μη με ειρωνεύεσαι! Από σένα ξεκίνησαν όλα. Από το ξεκλειδωτο συρτάρι σου. ΕΣΥ μας έμπλεξες!

ΑΓΗΣ: Ωραία! Τότε, ΕΓΩ θα φροντίσω να ξεμπλέξουμε κι ΕΣΥ θα δεχτείς το σχέδιο μου.

ΦΛΩΡΑ: Σταμάτα! Σταμάτα, επιτέλους!

Η Φλώρα καταρρέει σε μια πολυθρόνα. Κρατάει το κεφάλι με τα δυο της χέρια.

ΦΛΩΡΑ: Άσε με! Άσε με να σκεφτώ.

ΑΓΗΣ: Ναι αλλά λίγο σύντομα. Δεν υπάρχει χρόνος.

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

2010. Συνέχεια της προηγούμενης συζήτησης Παύλου και Γιάννη.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Τι ερωτήσεις είναι τώρα αυτές; *[παύση]*

Δεν πιστεύω να περιμένεις απάντηση.

ΠΑΥΛΟΣ: Τον βλέπω στον ύπνο μου. Κάθε βράδι.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Μη μου πεις πως θυμήθηκες πάλι τα παλιά!

ΠΑΥΛΟΣ: Δεν τα ξέχασα ποτέ.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ξεκόλλα πια! Κάνεις σαν κάτι γέρους που το μυαλό τους περπατάει προς τα πίσω μέσα στο χρόνο.

Ο Παύλος μοιάζει να μην ακούει. Μονολογεί.

ΠΑΥΛΟΣ: Είμαι, λέει, στο διάδρομο έξω απ' το διαμέρισμά μας. Τα φώτα σβήνουν. Ψηλαφίζω τον τοίχο. Πατάω τον διακόπτη. Τα φώτα δεν ανάβουν. Προσπαθώ ξανά... Τίποτα. Προχωράω στα τυφλά. Πηγαίνω προς το ασανσέρ... Μόνο τα σκαλιά του κλιμακοστασίου ξεχωρίζουν μες στο σκοτάδι. Τα άσπρα μάρμαρα φωσφορίζουν και δεν θέλω να τα κοιτάζω. Μου φέρνουν ίλιγγο... Πιέζω το κουμπί της κλήσης και περιμένω ν' ακούσω την κίνηση των συρματόσκοινων. Τίποτα. Πιέζω ξανά και ξανά. Γυαλίζει μπροστά στα μάτια μου η μεταλλική ταμπέλα. *ΟΤΙΣ Απαγορεύεται η χρήση του ανελκυστήρα σε άτομα κάτω των 12 ετών άνευ συνοδού.* Αρχίζω να χτυπάω το κουμπί με τη γροθιά μου.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Έλα! Φτάνει! Την ξέρω την ιστορία.

Ο Παύλος συνεχίζει το μονόλογό του.

ΠΑΥΛΟΣ: Το χέρι μου πονάει... Επιτέλους, ακούω το θάλαμο ν' ανεβαίνει... Ανεβαίνει... *[παύση]*

Βιάζομαι ν' ανοίξω την πόρτα. Μια λάμψη εκτυφλωτική ξεχύνεται απ' το ταβάνι του θαλάμου. Παγώνω... Είναι εκεί! Δεν διακρίνω πρόσωπο... Το λούζει το φως... Το σώμα κολλημένο στον καθρέφτη...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Σταμάτα! Αρκετά άκουσα!

Ο Παύλος συνεχίζει σαν υπνωτισμένος.

ΠΑΥΛΟΣ: Είναι εκεί... Πιτζάμα με ξεθωριασμένες ρίγες... Άσπρο φανελάκι αθλητικό *[παύση]*

Ο λεκές είναι ΕΚΕΙ. Στο στέρνο του... Μια ζωγραφιά κατακόκκινη σε άσπρο φόντο. *[στιγμή]* Είναι εκεί... Με τα χέρια και τα πόδια ανοιχτά. Ίδιος ο Εσταυρωμένος.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ένα ατυχές συμβάν ήταν, έγινε και τέρμα. Θα το κουβεντιάζουμε μια ολόκληρη ζωή; Πάνε τόσα χρόνια... έχει γυρίσει ο κόσμος ανάποδα κι εμείς θα ασχολούμαστε ακόμα με το θυρωρό; *[φανερά ενοχλημένος]* Δείξε και λίγο σεβασμό στο φίλο σου, στο κάτω κάτω. Αφού σου το έχω πει τόσες φορές, δε γουστάρω καθόλου αυτή τη συζήτηση. *[παύση]*

Τόσα χρόνια στο λέω!

ΣΚΟΤΑΔΙ

Η σκηνή παραμένει στο σκοτάδι. Ακούγεται βαριά πόρτα που κλείνει. Μετά, ηχογραφημένος διάλογος. Φωνές παιδικές, αγορίστικες.

-Δεν κάνει να βγούμε στο δρόμο. Θα μας μαλώσουν.

-Έλα! Πάμε να παίζουμε στις σκάλες.

-Τι να παίζουμε;

-Κλέφτες κι αστυνόμους.

-Πώς θα παίζουμε κλέφτες κι αστυνόμους; Είμαστε μόνο δυο. Δε γίνεται.

-Γίνεται. Εμείς θα είμαστε οι αστυνόμοι και θα κάνουμε ότι κυνηγάμε τους κλέφτες. *[ψιθυρίζοντας]* Κοίτα τι έχω!

-*[με έκπληξη]* Έλα, ρε! Τι είναι αυτό; Αληθινό πιστόλι;

-Όχι πιστόλι. Ρε-βόλ-βερ. Έτσι το λένε.

-Σσςς! Θα μας ακούσουν.

-Έλα! Πάμε.

-Έχει και σφαίρες μέσα; Κανονικές;

-Ε! ναι. Αφού δεν είναι παιχνίδι. Έλα!

-Μα πώς... Θα ριζούμε με αληθινό πιστόλι;

-Έλα σου λέω!

[παύση]

-*[ψιθυρίζοντας]* Να! Να 'τος! Ο κλέφτης! Είδες τη σκιά στον τοίχο;

-Ναι! Ναι! Την είδα!

Ακούγεται ήχος πυροβολισμού.

ΤΕΛΟΣ ΗΧΗΤΙΚΟΥ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

2010. Ο Άγης κάθεται στην πολυθρόνα του, το χέρι του στηριγμένο σε μπαστούνι. Απέναντί του, κοντά στην πόρτα, στέκει η Αγγελική, ντύσιμο απλό και αυστηρό, τσάντα στον ώμο.

ΑΓΗΣ: Δεν θα μιλήσεις; Θα στέκεις εκεί και θα με κοιτάς; Μ' αυτό το βλέμμα;

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: *[ψυχρά]* Πώς είναι, δηλαδή, το βλέμμα μου;

ΑΓΗΣ: *[σηκώνει το μπαστούνι στον αέρα, το τείνει προς το μέρος της σαν επίπληξη]* Επικριτικό. Όπως πάντα. Πάντα με κατηγορούσες χρησιμοποιώντας αυτόν τον τρόπο. Καθόσουν σε μια άκρη χωρίς να μιλάς, με σφιγμένο στόμα, σαν κλειστό στρείδι. *[στιγμή]* Άδειο στρείδι, όμως, χωρίς μαργαριτάρι.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Κι όμως, εγώ ήρθα πάλι εδώ με σκοπό να μιλήσουμε.

ΑΓΗΣ: Σε ακούω, τότε.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Ήθελα να σε ρωτήσω-

ΑΓΗΣ: *[την διακόπτει δυσανασχετώντας]* Τις ξέρω ήδη τις ερωτήσεις σου ! *Γιατί με ξέκοφες ; Γιατί μου απαγόρευσες κάθε επαφή ;* Αναμενόμενες. Τις σιχαίνομαι πριν ακόμα τις ακούσω.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: *[συνεχίζει ατάραχη]* Ήθελα να σε ρωτήσω για το φέρεσίμο σου, εκείνη τη μέρα. Δεν μπορούσες να περιμένεις να φύγω, πρώτα ; Και να του το πεις μετά;

Γιατί έπρεπε να τον υποχρεώσεις να παρακολουθήσει την αναχώρησή μου με κάθε λεπτομέρεια; Να με δει να φτιάχνω βαλίτσες, να μπαίνω στο ταξί ;

ΑΓΗΣ: Τι ανόητη ερώτηση ! Μα για να καταλάβει ότι ήταν οριστικό. Και οι δυο σας έπρεπε να το καταλάβετε αυτό. *[στιγμή]* Έκανα ό,τι ακριβώς κάνει και η εκκλησία. Εσύ που είσαι και θεοσεβούμενη, θα έπρεπε να το γνωρίζεις. Φέρνει το νεκρό μπροστά στα μάτια σου και σου λέει *Δεύτε τελευταίον ασπασμόν*. Για να σε βοηθήσει να συνειδητοποιήσεις πως δεν θα υπάρξει επιστροφή. Για να σε αναγκάσει να κοιτάξεις την αλήθεια κατάματα.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Την αλήθεια ;

ΑΓΗΣ: Ναι.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Δηλαδή, εσύ είσαι οπαδός της αλήθειας;

ΑΓΗΣ: Να' το, πάλι! Με κατηγορείς. Και όχι μόνο με τα μάτια. Και με όσα ξεστομίζεις.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Μια ερώτηση σου έκανα. Μόνο μια ερώτηση.

ΑΓΗΣ: *[απότομα]* Αρκετά. Με κούρασε αυτή η συζήτηση. Καλύτερα ν' ακούσω τη μουσική μου.

Ο Άγης σηκώνεται και πηγαίνει, με τη βοήθεια του μπαστουνιού, στο τραπέζακι του πικάπ.

ΑΓΗΣ: Εσύ βέβαια δεν σκαμπάζεις από σοβαρή μουσική. Τίποτα δεν έμαθες τόσο καιρό που ήσουν μαζί μου. Ιδέα δεν έχεις από όπερα.

Με αργές κινήσεις, διαλέγει ένα δίσκο και τον τοποθετεί στο πλατό.

ΑΓΗΣ: Ας ακούσουμε την αγαπημένη μου άρια. Δεν την βαριέμαι ποτέ.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: *La Mamma Morta*. Του Τζορντάνο. Είχες βάλει το κομμάτι να παίζει συνεχώς ΕΚΕΙΝΗ τη μέρα. Ξανά και ξανά.

ΑΓΗΣ: *[εθύθυμα]* Σωστά.

Πιάνει τον βραχίονα του πικάπ και αφήνει τη βελόνα να πέσει πάνω στο δίσκο.

ΑΓΗΣ: *La Mamma Morta !*

[γυρίζει και την κοιτάζει] Στο αφιερώνω !

Ακούγονται οι πρώτες νότες της άριας.

<https://www.youtube.com/watch?v=5oZiAGHΣfovnZQ>

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

*Στη σκηνή, καθισμένοι και κοιτάζοντας το κοινό, η Φλώρα, ο Άγης και ο Παύλος.
Παράλληλοι μονόλογοι των τριών προσώπων.*

ΦΛΩΡΑ

-Όλα θα τακτοποιηθούν. Αρκεί να διαγράψουμε το συμβάν. Όλοι μας. Κυρίως εμείς, οι μεγάλοι. Τα παιδιά ξεχνάνε εύκολα.

-Γιώς θα τακτοποιηθούν;

-Άστο επάνω μου. Έχω τις γνωριμίες.

ΑΓΗΣ

Ντάλα καλοκαίρι ήταν, ερημιά, όλος ο κόσμος στις εξοχές. Η γριά στον πρώτο όροφο κουφή, είδηση δεν πήρε. Η Φλώρα μου τηλεφώνησε αμέσως, είχε πανικοβληθεί. Ασθενοφόρο δεν κάλεσα, έκανα τη μεταφορά μ' ένα ταξί. Ο ταξιτζής, δικός μας άνθρωπος. Του καθεστώς. Κι ο γιατρός φίλος. Δεν χρειάστηκε νοσοκομείο, ζώφαλτσα την είχε φάει. Ανάρρωσε σε ξενοδοχείο στην Ομόνοια.

ΦΛΩΡΑ

Ο άντρας σου ο ναυτικός, θαλασσοπνίγεται για να ξεπληρώσει τα γραμμάτια του διαμερίσματος. Δώρο εξ ουρανού μπορεί να αποδειχτεί για σας η κατάσταση. Η σιωπή είναι χρυσός. Έτσι δε λένε;

ΑΓΗΣ

Δεν είναι μόνο το οικονομικό, σκέψου το και αλλιώς. Οι καιροί είναι πονηροί, ένα τέτοιο γεγονός καλό θα ήταν να μη βγει προς τα έξω. Ποτέ δεν ξέρεις.

ΦΛΩΡΑ

Ο Γιάννης μου είχε τρομάξει πολύ, έλκλαιγε με λυγμούς κι όλο έλεγε, Τον σκότωσε, μαμά, τον σκότωσε. Ο Παύλος καθόταν στα скаλιά, ακίνητος, με μάτια παγωμένα. Το πιστόλι κρεμόταν από το χεράκι του. Δεν μπορούσα να τον μετακινήσω, είχε κοκαλώσει.

ΠΑΥΛΟΣ

Ρεβόλβερ το λένε. Το ήξερα από το σινεμά.

Παλιά, πριν από ΕΚΕΙΝΟ το μεσημέρι, ο μπαμπάς έδινε λεφτά στον κύριο Μάκη και με πήγαινε στον κινηματογράφο. Του άρεσε του Μάκη ο κινηματογράφος. Η σιοτεινή αίθουσα τον αποχάυνωνε.

ΑΓΗΣ

Το Μάκη μού τον έφερε ένας μάστορας από το συνεργείο. Συμπατριώτες. Η πολυκατοικία ακατοίκητη, δεν είχε τελειώσει, με τα μπάζα ακόμα το πεζοδρόμιο. Τον έκοψα για καλό παιδί, ντροπαλό, του μιλούσες και δεν σε κοιτούσε στα μάτια. Είχε φτάσει μόλις τότε στην Αθήνα και δεν είχε πού να μείνει. Μια χαρά ήταν γι' αυτόν η γκαρσονιέρα του θυρωρού στο υπόγειο.

Τα μάτια σου δεκατέσσερα, του είπα, να προσέχεις ποιος μπαίνει και ποιος βγαίνει. Αυτό δεν του πολυάρεσε. Δεν αντιμίλησε αλλά είδα την έκφραση στο πρόσωπό του.

ΠΑΥΛΟΣ

Ένα απόγευμα, έφυγα στα κρυφά. Πήγα μόνος μου. Είχα κρατήσει το χαρτζιλίκι μου για να αγοράσω εισιτήριο. *[παύση]*

Δεν κατάλαβα για πότε με πήρε ο ύπνος. Η ταξιθέτρια με ζύπνησε, καθίσαμε στο μπαρ και με κέρασε πορτοκαλάδα. Με ρώτησε πού μένω. Ο αιθουσάρχης με γύρισε στο σπίτι. Ο μπαμπάς δεν είχε επιστρέψει ακόμα. Ευτυχώς. Ο Μάκης καθόταν στο γκισέ του θυρωρού, στην είσοδο. Τρελάθηκε. Έτρεμε μήπως βρει το μπελά του. *[παύση]*

Δεν θα πούμε τίποτα, σε κανέναν. Θα είναι μυστικό. Το μυστικό μας.

Από τότε, δεν ξαναπήγαμε μαζί σινεμά.

ΦΛΩΡΑ

Πρώτα τηλεφώνησα στον πατέρα του. Μετά τον σήκωσα από τα σκαλοπάτια. Με τα χίλια ζόρια, κατάφερα να τον βάλω μέσα στο διαμέρισμά μας. Ήταν μούσκεμα το κακόμοιρο. Είχε κατουρηθεί απ' το φόβο του.

[παύση]

Ο Μάκης ο θυρωρός δεν επέστρεψε ποτέ στην πολυκατοικία. Μόλις ανάρρωσε, γύρισε κατευθείαν στο χωριό του. Δεν τον ξαναείδαμε.

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

2010. Παύλος και ο Γιάννης σ' ένα μικρό τραπέζι (μπαρ). Έρχεται η Δήμητρα κρατώντας το ποτό της, το αφήνει στο τραπέζι και κάθεται στην ελεύθερη καρέκλα δίπλα τους.

ΔΗΜΗΤΡΑ: Σόρρυ, αλλά άμα σου πιάσει ο Στράτος την κουβέντα, δύσκολα ξεγλιστράς.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Κανένα πρόβλημα. Εμείς καθόμαστε χαλαρά και πίνουμε το ποτάκι μας.

[προς τον Παύλο] Λοιπόν, φίλε μου, πώς σου φαίνεται που είναι εδώ η Δήμητρα; [με νόημα] Που τη βλέπεις μπροστά σου ζωντανή; Ο-λο-ζώ-ντα-νη ;

Πέφτει σιωπή. Η Δήμητρα κοιτάζει μια τον Παύλο και μια το Γιάννη.

ΔΗΜΗΤΡΑ: Τι έγινε; Έχω χάσει κάτι;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Όχι, βρε κορίτσι μου. Απλώς, ο Παύλος αισθάνεται λίγο άσχημα εξαιτίας της γνωριμίας σας... Για τις συνθήκες της γνωριμίας σας, δηλαδή... Καταλαβαίνεις...

ΠΑΥΛΟΣ: Γιατί μιλάς για λογαριασμό μου;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Επειδή εσύ δε μιλάς καθόλου.

ΔΗΜΗΤΡΑ: Δεν τρέχει τίποτα. Δεν είμαι εδώ για να σας δημιουργήσω προβλήματα. Ο λόγος που ήθελα να/

ΠΑΥΛΟΣ: [τη διακόπτει] Εγώ είμαι το πρόβλημα. Σου οφείλω μια συγγνώμη. Έφυγα σαν τον κλέφτη από το σπίτι σου. Απαράδεκτος. Αλλά σε είδα δίπλα μου... μου φάνηκες... Τέλος πάντων, έφταιγε που ξύπνησα από βαρύ μεθύσι.

ΔΗΜΗΤΡΑ: Δεν παρεξηγώ. Σιγά ! Κάτι τέτοια είναι συνηθισμένα στις παρέες μου. Αλλά εγώ... Βλέπετε! [δείχνει σηκώνοντας το ποτήρι της] Κοιτείλ χωρίς σταγόνα αλκοόλ. Δεν το βάζω στο στόμα μου.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Καλά κάνεις. Μικρό κορίτσι είσαι.

ΔΗΜΗΤΡΑ: Ακολουθώ τη συμβουλή του παππού μου. Το αλκοόλ και το χρήμα, έλεγε, θέλουν προσοχή. Αν υποκλίσεις στη γοητεία τους... πας κατά διαόλου. [στιγμή] Θα μου πείτε τώρα πώς και μού ήρθε να σας μιλήσω για τον παππού μου τον Γεράσιμο; Ε, λοιπόν... Είναι επειδή τον γνωρίζατε. Κι οι δυο σας.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Τον Γεράσιμο; [προς τον Παύλο] Ποιον Γεράσιμο ;

ΔΗΜΗΤΡΑ: Α! Ναι! Συγγνώμη ! Μάχη, ήθελα να πω. Στην Αθήνα το είχε κάνει Μάκης το όνομα του.

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

2010. Στο σαλόνι του Γιάννη. Η Δήμητρα, ο Παύλος και ο Γιάννης.

ΓΙΑΝΝΗΣ: *[στον Παύλο, πολύ εκνευρισμένος]* Πόσες φορές πρέπει να το επαναλάβω; Δεν θέλω να ακούσω τίποτα γι' αυτήν την ιστορία. Τί-πο-τα.

ΠΑΥΛΟΣ: *[κάπως ταραγμένος]* Εγώ όμως θέλω. Είναι σοβαρό το ζήτημα.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Μου χάλασε η βραδιά και η διάθεση. Το κατάλαβες; *[προς τον εαυτό του, σιγανά]* Γιατί έμπλεξα έτσι;

ΔΗΜΗΤΡΑ: Εγώ να πηγαίνω. Σας αναστάτωσα. Παύλο, καλύτερα να τα πούμε μια άλλη φορά.

ΠΑΥΛΟΣ: Όχι! Τώρα θα τα πούμε.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Εγώ θ' αποφασίσω. Στο σπίτι μου είσαστε. Όποτε θέλω σε διώχνω, Παύλο. Εντάξει;

ΠΑΥΛΟΣ: Ωραίος φίλος!

Σιωπή.

ΠΑΥΛΟΣ: *[ταραγμένος, κάνει προσπάθεια να φαίνεται ήρεμος]* Άκου, Δήμητρα, κάτι δεν πάει καλά με την ιστορία σου. Λες πως ο παππούς σου ο Γεράσιμος πέθανε πριν δυο χρόνια. Δεν είναι δυνατόν να πρόκειται για το ίδιο πρόσωπο με το θυρωρό μας, τον κύριο Μάκη.

ΔΗΜΗΤΡΑ: Με λες ψεύτρα, δηλαδή;

ΠΑΥΛΟΣ: Όχι! Όχι! Δεν εννοώ αυτό.

ΔΗΜΗΤΡΑ: Τότε, τι ;

ΠΑΥΛΟΣ: Κάτι άλλο έχει συμβεί, κάτι σαν... Πλαστοπροσωπία, μήπως ;

ΔΗΜΗΤΡΑ: Ακόμα χειρότερο ! Μου λες ότι ο παππούς μου ήταν απατεώνας. Έχεις μεγάλο θράσος!

ΠΑΥΛΟΣ: Μην αρπάζεσαι. Ούτε αυτό εννοούσα.

ΔΗΜΗΤΡΑ: Αρκετά ! Μ' έπρηξες. Θες να μου πεις τι εννοείς, τέλος πάντων;

ΠΑΥΛΟΣ: Μη θυμώνεις, σε παρακαλώ. Σίγουρα υπάρχει παρεξήγηση. Άσε να το ψάξουμε λίγο.

ΓΙΑΝΝΗΣ: *[στον Παύλο]* Αν το «ψάξουμε» περιλαμβάνει κι εμένα, ξέχνα το.

ΔΗΜΗΤΡΑ: *[στον Παύλο]* Τι να ψάξετε, μωρέ; Ήρθα με τις καλλίτερες προθέσεις να σε αναζητήσω, να σε συναντήσω. Θα βρω και τον μεπλά μου; Έπρεπε να γνωριστούμε. Υπήρχε λόγος.

ΠΑΥΛΟΣ: Τι λόγος;

ΔΗΜΗΤΡΑ: Έχω να εκπληρώσω ένα χρέος. Είχα δώσει μια υπόσχεση στον παππού.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Θέλετε να πάτε να μιλήσετε κάπου αλλού; Με έχετε ζαλίσει. Και δε νομίζω να με αφορά το θέμα.

ΠΑΥΛΟΣ: [*ταραγμένος, έντονα*] Ε, όχι και δε σε αφορά ! Μαζί μου ήσουν όταν σκότωσα το Μάκη το θυρωρό.

Ο Παύλος δυσκολεύεται να ανασάνει. Δείχνει έτοιμος να πάθει κρίση πανικού.

ΔΗΜΗΤΡΑ: Τι έκανε, λέει;

ΓΙΑΝΝΗΣ: [*ζαφνιασμένος*] Ποιον σκότωσες;

ΔΗΜΗΤΡΑ: [*στο Γιάννη*] Είναι με τα καλά του ο φίλος σου;

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

2010. Ο Άγης και η Αγγελική στο δωμάτιο του Άγη.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Ας κάνουμε πως δεν είμαι εδώ. Μίλα.

ΑΓΗΣ: Ωραία, λοιπόν. [*παύση*] Ήμουν σίγουρος ότι όταν θα μετακομίζαμε στο καινούριο σπίτι, θα ήταν όλα διαφορετικά. Η ζωή μας απ' την αρχή. Όμως, ο Παύλος εξακολούθησε να σε ζητάει. Το έκανε από την πρώτη μέρα που έφυγες/

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Που μ' έδιωξες.

ΑΓΗΣ: Τι σημασία έχει τώρα πια; [*παύση*] Όλο θέλω τη μαμά και Πήγαννε να μου φέρεις τη μαμά. Φώναζε. Τσίριζε. Στο τέλος, έπεφτε κάτω και χτυπιόταν. Έκλεινα πόρτες και παράθυρα για να μη γίνουμε ρεζίλι στους γείτονες.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Για τιμωρία τον άφηνες όλη μέρα μόνο του;

ΑΓΗΣ: Όχι. Δεν ήταν αυτή η πρόθεσή μου. [*στιγμή*] Αλλά... Δεν ξέρω, ίσως και να ήταν, κατά βάθος. Μόλις γύριζα απ' τη δουλειά, άρχιζε τα ίδια: Πήγαννε να μου φέρεις τη μαμά. Αναγκάστηκα να ρίξω τα μούτρα μου και να πιάσω τη μάνα του Γιάννη, να της ζητήσω χάρη. [*στιγμή*] Ήταν καλή γυναίκα η μάνα του Γιάννη. [*στιγμή*] Όλοι στην πολυκατοικία είχαν υποθέσει ότι το παιδί δεν είχε μητέρα. Δεν το διέψευσα.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Ένα ψέμα ακόμα.

ΑΓΗΣ: Που βγήκε γρήγορα αληθινό. Δεν άργησες να πας στον Άλλο Κόσμο. Ούτε πέντε χρόνια δεν είχαν περάσει.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Θα ζητούσες άραγε ποτέ τη βοήθειά μου; Σου πέρασε απ' το μυαλό να το κάνεις;

ΑΓΗΣ: [*δείχνει να το σκέφτεται*] Πού να θυμάμαι; Γέρος άνθρωπος είμαι πια. Ξεχνάω.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Είσαι σίγουρος ;

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

2010. Ο Παύλος και η Δήμητρα μόνοι τους στη σκηνή.

ΔΗΜΗΤΡΑ: Σε συμπαθούσε πολύ, σε αγαπούσε, με το δικό του τρόπο. Τον πρώτο καιρό, σ' έβλεπε να ξεροσταλιάζεις με τις ώρες έξω, στο δρόμο. [στιγμή]
Τι κάνεις εδώ πέρα, αγόρι μου, κάθε μεσημέρι;

ΠΑΥΛΟΣ: Περιμένω να έρθει η μαμά. Θα έρθει. Σίγουρα θα έρθει. [παύση]

Άρχισε σιγά σιγά να με αφήνει να κάθομαι δίπλα του. Στο γκισέ του θυρωρού.

ΔΗΜΗΤΡΑ: Είσαι μορφωμένο παιδί εσύ. Θες να με βοηθάς με την αλληλογραφία;

ΠΑΥΛΟΣ: Με τον καιρό, σταμάτησα να περιμένω τη μαμά εκεί έξω. Είχα παρέα. Το Μάκη το θυρωρό.

ΔΗΜΗΤΡΑ: Τρόμαζε πολύ όταν το έσκασες και πήγες μόνος σου σινεμά.

ΠΑΥΛΟΣ: Δεν θα πούμε τίποτα, σε κανέναν. Θα είναι μυστικό. Το μυστικό μας.

ΔΗΜΗΤΡΑ: Από τότε, είχε διαρκώς την έννοια σου. Και ο παραμικρός θόρυβος τον ανησυχούσε, φοβόταν μήπως το σκάσεις πάλι απ' το σπίτι. Ανέβαινε μέχρι το διαμέρισμά σας, μέχρι την πόρτα σας κι έστηνε αυτί. Προσπαθούσε ν' αφουγκραστεί αν ήσουν μέσα. [παύση]

ΕΚΕΙΝΟ το μεσημέρι, άκουσε βήματα και ψιθύρους. ΕΚΕΙΝΟ το μεσημέρι, ήταν σίγουρος ότι κάτι συνέβαινε. Πετάχτηκε απ' το κρεβάτι. Έπρεπε να ελέγξει. Άρχισε ν' ανεβαίνει ξυπόλητος τις σκάλες... [στιγμή] Και τότε.... Μπαμ!

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ

2010. Στο δωμάτιο του Άγη.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Τρίτο συρτάρι δεξιά. Στο ξύλινο κουτί των πούρων. [στιγμή]

Για ποιο λόγο χρειάζονται ένα όπλο; Μέσα το σπίτι;

ΑΓΗΣ: Για προστασία.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Από ποιον;

ΑΓΗΣ: Απ' τον οποιοδήποτε. Όλοι ήξεραν ότι ήμουν ευκατάστατος. Ότι έβγαζα λεφτά. Ποτέ δεν ξέρεις ποιος θα σε βάλει στο μάτι.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Από φόβο, επομένως.

ΑΓΗΣ: Από φόβο. Πες το κι έτσι.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Και μετά, πάλι φόβος. Ο φόβος των άλλων. Πάντα ο φόβος.

Παύση.

Ο Άγης μονολογεί.

ΑΓΗΣ: Σκότωσες άνθρωπο, γιέ μου. Αν το μάθει η μαμά σου, δεν θα θέλει να είσαι πια παιδί της. Δεν θα της το πούμε. Δεν πρέπει να το μάθει. [παύση]

Και δεν πρέπει να ξαναμιλήσουμε ποτέ γι' αυτό που έγινε. Κουβέντα σε κανέναν. Άκουσες; Σε κανέναν. [παύση]

Μην κλαις. Μην ανησυχείς. Ο μπαμπάς είναι εδώ και θα τα φροντίσει όλα. Ο μπαμπάς θα είναι πάντα εδώ για σένα. Ο μπαμπάς. ΜΟΝΟ ο μπαμπάς.

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ

Συνέχεια συζήτησης Παύλου και Δημήτρας.

ΠΑΥΛΟΣ: Ειλικρινά, δεν καταλαβαίνω. Πώς γίνεται να εξαφανιστεί ένας άνθρωπος ;

ΔΗΜΗΤΡΑ: Δεν ήταν δύσκολο. Κανείς δεν τον γνώριζε πριν γίνει ο θυρωρός σας και ο ίδιος δεν γνώριζε σχεδόν κανέναν σ' αυτήν την πόλη. Από ανάγκη είχε έρθει. Όλοι, τότε, για τον ίδιο λόγο δεν έρχονταν στην πρωτεύουσα; Εσείς οι μεγαλύτεροι τα ξέρετε αυτά καλύτερα από μένα.

ΠΑΥΛΟΣ: Όντως. Αλλά... πώς έγινε ;

ΔΗΜΗΤΡΑ: Του πρόσφερε ένα μεγάλο χρηματικό ποσό. Σε αντάλλαγμα, ο παππούς έπρεπε να γυρίσει στο χωριό, να ξεχάσει το συμβάν και να πει ότι κέρδισε το λαχείο. Τύχη βουνό ο Γεράσιμος, έλεγαν όλοι πίσω από την πλάτη του. Δεν πρόλαβε να πατήσει το πόδι του στην πόλη κι άνοιξε η τύχη του.

ΠΑΥΛΟΣ: Κι εκείνος τη δέχτηκε αδιαμαρτύρητα τη συμφωνία;

ΔΗΜΗΤΡΑ: Γιατί; Μπορούσε να κάνει κι αλλιώς; Μέσα στη Δικτατορία έγιναν όσα έγιναν, μην το ξεχνάς. Κι ο πατέρας σου ήταν χωμένος παντού. Όχι;

ΠΑΥΛΟΣ: Ναι. Ήταν μέσα σ' όλα. Απ' όσο έχω καταλάβει...

ΔΗΜΗΤΡΑ: Τον φοβόταν πολύ ο κακομοίρης ο παππούς. Μέχρι που πέθανε, έλεγε ο κύριος Άγης κι έτρεμε το σαγόνι του. [παύση]

Άσχετο. Δηλαδή... όχι και τόσο. Εσείς οι μεγάλοι ξεχνάτε εύκολα, έτσι; Και λέτε εμάς τους νέους ανιστόρητους .

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΟΓΔΟΗ

2010. Παύλος, Γιάννης και Δήμητρα στο σαλόνι του Γιάννη.

ΓΙΑΝΝΗΣ: [στη Δήμητρα, με εμφανή δυσπιστία] Δηλαδή, ξεκίνησες όλη αυτήν τη διαδικασία επειδή είχες χρέος προς το Μάκη; Έπρεπε να βρεις τον Παύλο και να του εξιστορήσεις τα γεγονότα από τη δική του τη σκοπιά; Μετά από τόσα χρόνια; Τι νόημα έχει;

ΔΗΜΗΤΡΑ: Αυτή ήταν μια άλλη υπόσχεση. Μια υπόσχεση που ο παππούς είχε δώσει στον εαυτό του. Να μιλήσει, έστω και μετά το θάνατό του, στον Παύλο. Ακόμα κι έτσι.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Και σε τι θα ωφελούσε; Στο κάτω κάτω, τι ήξερε για τον Παύλο; Μπορεί ο Παύλος μεγαλώνοντας να είχε γίνει το ίδιο κάθαρμα που είναι κι ο πατέρας του.

ΠΑΥΛΟΣ: [έντονα, στον Γιάννη] Δεν καταλαβαίνω. Πού θες να καταλήξεις με όλα αυτά;

ΔΗΜΗΤΡΑ: [στον Παύλο] Άφησέ τον! Δεν πειράζει. Του φαίνεται παράξενο, νομίζει ότι κρύβεται κάποια άλλη σκοπιμότητα. Δε με εμπιστεύεται. Λογικό.

[στον Γιάννη] Λοιπόν, για να απαντήσω στην ερώτησή σου... [στιγμή]

Ο παππούς ο Γεράσιμος έλεγε πως ο χρόνος καταβροχθίζει τις ιστορίες των ανθρώπων. Τις καταβροχθίζει ολόκληρες, με τις πολλές και τις διάφορες λεπτομέρειες τους. Τις εξαφανίζει. Πεθαίνουν. Αν όμως μια ιστορία ειπωθεί... αν ειπωθεί έστω και σ' έναν άνθρωπο, διατηρείται ζωντανή. Ίσως, για λίγο, για ελάχιστο χρόνο αλλά διατηρείται... [παύση]

Υποσχέσου μου ότι θα τον βρεις και θα ΤΟΥ διηγηθείς την ιστορία μου. Που είναι και δική του, μου είπε.

Κι εγώ του το υποσχέθηκα.

Για λίγο, μένουν όλοι σιωπηλοί. Μιλάει πρώτος ο Παύλος, απευθύνεται στον Γιάννη.

ΠΑΥΛΟΣ: Αλλά κι εσύ; Γιατί επιμένεις να μη μιλάμε για εκείνη τη μέρα; Γιατί τέτοια άρνηση; [ειρωνικά] Ωραίοι φίλοι! Βλέπεις; Δεν είμαι μόνο εγώ που κρατάω το στόμα μου κλειστό.

Ο Γιάννης δείχνει να το σκέπτεται.

ΠΑΥΛΟΣ: Είναι σειρά σου να μιλήσεις.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Εντάξει. Εντάξει... Θα πω. [στιγμή] Στο κάτω κάτω, η μάνα μου έχει «φύγει» πια.

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΝΑΤΗ

Φλας μπακ. Λίγα χρόνια πριν το 2010. Στη σκηνή, μόνοι τους, η Φλώρα και ο Γιάννης.

ΦΛΩΡΑ: Ορκίσου! Ορκίσου στη ζωή μου ότι δεν πρόκειται ν' ανοίξεις ποτέ το στόμα σου.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Γιατί να το ανοίξω; Έχω μιλήσει μέχρι σήμερα; Από μικρό παιδί... τσιμουδιά δεν έχω βγάλει. Λες και δεν ήμουνα εκεί.

ΦΛΩΡΑ: Ναι αλλά τώρα ξέρεις τα πάντα.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Τα ξέρω και θα τα θάψω. Μην ανησυχείς. Ηρέμησε. *[στιγμή]*
Παλιές ιστορίες, βρε μαμά. Τι θες και τις θυμάσαι;

ΦΛΩΡΑ: Ήμουν ανόητη. Και άπληστη.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ε, όχι και άπληστη! Εξυπηρέτηση του έκανες του Άγη. Θα είχε μπλέξει. Βέβαια... Ήταν κι ο Παύλος στη μέση. Τέλος πάντων... Κάτι έπρεπε να κερδίσεις κι εσύ από τη σιωπή σου.

ΦΛΩΡΑ: *[σκεπτική]* Γιατί; Γιατί έπρεπε; Πήραμε τα λεφτά του και ξοφλήσαμε το δάνειο του σπιτιού νωρίτερα. Ε, και; Σιγά το πράγμα! *[παύση]*

Ξέρεις κάτι; Κατά βάθος, πιο πολύ απ' όλα ήταν ο φόβος μου που μέτρησε. Τον φοβόμουν τον Άγη. Κακώς!

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ε, όχι και κακώς. Αφού ο Άγης/

ΦΛΩΡΑ: *[τον διακόπτει]* Κακώς. Τίποτα δεν ήταν ο Άγης. Ένα ΤΙΠΟΤΑ. Πέρασε καιρός για να το καταλάβω. Ένας εργολάβος ήταν που έχτισε δυο τρεις πολυκατοικίες κι έβγαλε λεφτά. Του άρεσε να περνιέται για σπουδαίος. Να δημιουργεί εντυπώσεις. Να προκαλεί φόβο στους γύρω του για να τους έχει του χεριού του.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Εγώ νόμιζα πως ήταν βαθιά χωμένος στα πράγματα. Με τους χουντικούς, εννοώ.

ΦΛΩΡΑ: Όλοι αυτό νομιζάμε. Τότε.

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ

2010. Στο δωμάτιο του Άγη. Ο Άγης κάθεται στην πολυθρόνα με τα πόδια ανεβασμένα στην καρέκλα. Το βλέμμα του στην οθόνη της τηλεόρασης. Η τηλεόραση παίζει χωρίς ήχο. Ο Παύλος πηγανοέρχεται νευρικός μέσα στο δωμάτιο.

ΑΓΗΣ: Μάλιστα! Και ήρθες τώρα να μου ζητήσεις τα ρέστα.

ΠΑΥΛΟΣ: Δεν οφείλεις την αλήθεια; Έστω και καθυστερημένα;

ΑΓΗΣ: Δεν θ' απολογηθώ. Εξάλλου, την έμαθες την αλήθεια. Μπορώ όμως να σου πω τα πάντα για τη ζωή μας. *[στιγμή]* Αφού πρώτα καθίσεις κάτω γιατί με έχεις ζαλίσει με τα πέρα δώθε.

Δεν υπάρχει ελεύθερο κάθισμα. Ο Παύλος πηγαίνει και κάθεται στο κρεβάτι του Άγη. Ο Άγης δεν μετακινείται από τη θέση του, αρχίζει να μιλάει. Ο Παύλος κοιτάζει την πλάτη του πατέρα του.

ΑΓΗΣ: Λοιπόν, τη μάνα σου την έδιωξα απ' το σπίτι επειδή/

ΠΑΥΛΟΣ: *[εκνευρισμένος]* Υπεκφεύγεις. Θεσ να γυρίσεις αλλού την κουβέντα.

ΑΓΗΣ: Καθόλου. Περίμενε. *[στιγμή]* Η μάνα σου, πίστευα ότι θα γινόταν καλή μητέρα. Αλλά αποδείχτηκε ανίκανη να μεγαλώσει σωστά ένα παιδί.

ΠΑΥΛΟΣ: Αφού δεν πρόλαβε να με μεγαλώσει...

ΑΓΗΣ: Η καλή μέρα απ' το πρωί φαίνεται. Η ανατροφή των παιδιών απαιτεί σιδερένια πειθαρχία. Από νωρίς. Ειδικά όταν πρόκειται για αγόρια.

ΠΑΥΛΟΣ: *[έντονα]* Ας φρόντιζες να ήσουν εκεί. Εσύ έλειπες όλη μέρα από το σπίτι.

ΑΓΗΣ: Δυστυχώς, δεν γινόταν αλλιώς. Οι δουλειές βλέπεις... *[στιγμή]* Εκείνη δεν σου χαλούσε κανένα χατίρι. Κι όλο αγκαλιές και χαζοκουβέντες, λες κι ήσουν το γατάκι της.

ΠΑΥΛΟΣ: Κατάλαβα... Ήθελες-

ΑΓΗΣ: Τίποτα δεν κατάλαβες! Εγώ ήθελα το παιδί μου να γίνει κάτι σπουδαίο, κάτι εξαιρετικό, όχι ένα μαμόθρεφτο. Τα μαμόθρεφτα γίνονται πάντοτε μαλθακοί άντρες, αδύναμοι άντρες.

ΠΑΥΛΟΣ: Όπως εγώ. Αυτή δεν είναι η άποψή σου για μένα;

Ο Άγης συνεχίζει να μιλάει χωρίς να δίνει σημασία στα λόγια του Παύλου.

ΑΓΗΣ: Μού είχε γίνει βάρος. Είχε διαψεύσει τις προσδοκίες μου. Έπρεπε να την απομακρύνω.

ΠΑΥΛΟΣ: ΑΥΤΟ θυμάμαι με ποιο τρόπο έγινε. Το θυμάμαι πολύ καλά.

ΑΓΗΣ: Αρκούσε μια αφορμή. Γι' αυτό χρειάστηκε να κατασκευάσω... μια ιστορία... Την κατηγορήσα για εξωσυζυγική σχέση. Ότι, δήθεν, συναντούσε κάποιον τα πρωινά κι όλο έλειπε από το σπίτι. Όταν εσύ ήσουν στο σχολείο κι εγώ στη δουλειά.

ΠΑΥΛΟΣ: *[έκπληκτος]* Ήταν ψέμα; Καλά καταλαβαίνω;

ΑΓΗΣ: Ήμουν πολύ πειστικός σαν ηθικών αρχών σύζυγος που δε σηκώνει μύγα στο σπαθί του.

Ο Παύλος εξακολουθεί να είναι καθισμένος στο κρεβάτι πίσω από τον πατέρα του. Ταραγμένος, σκύβει το κεφάλι, το κρατάει με τα δυο του χέρια. Απευθύνεται στον Άγη, στην πραγματικότητα μονολογεί.

ΠΑΥΛΟΣ: Δεν το πιστεύω. Πάντα το ίδιο κάνεις. Πάντα σκαρώνεις ψεύτικες ιστορίες. Πάντα φυτεύεις τα φέματα σου μέσα στα κεφάλια των άλλων. [στιγμή] Όλα φέματα. Όλα ένα βρώμικο παιχνίδι.

ΑΓΗΣ: Όχι ακριβώς! Όχι παιχνίδι. Κάτι σαν ... Σαν θέατρο !

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΡΩΤΗ

Το φως στο δωμάτιο του Άγη έχει χαμηλώσει. Ένας δίσκος γυρίζει στο πλατό του πικάπ. Κλασική μουσική. Μόλις που ακούγεται. Ο Άγης και ο Παύλος παραμένουν στις ίδιες θέσεις.

ΑΓΗΣ: Παλιοζωή! Ποτέ να μην έχεις ήσυχο το κεφάλι σου. Πάνω που νομίζεις ότι τα έχεις ρυθμίσει όλα τέλεια, σου έρχεται το κακό. Ξαφνικά. Από το πουθενά. Έτσι έγινε μ' αυτόν το βλάκα, αυτόν το Μάκη... Έσκασε από το πουθενά... Τι το 'θελα και τον πήρα για θυρωρό;

Ο Παύλος τώρα μιλάει κάπως αργά, σαν υπνωτισμένος. Καθώς μιλάει στριφογυρίζει στα χέρια του ένα σεντόνι.

ΠΑΥΛΟΣ: Αν δεν ήταν αυτός, ίσως να ήταν κάποιος άλλος, μπαμπά.

ΑΓΗΣ: Αυτός έφταιγε. Πήγε να χώσει τη μύτη του σε ξένες υποθέσεις.

ΠΑΥΛΟΣ: Ποιες ήταν οι ξένες υποθέσεις ; Εσύ του είχες πει να έχει τα μάτια δεκατέσσερα. Να προσέχει την πολυκατοικία, μπαμπά.

ΑΓΗΣ: Την πολυκατοικία. Όχι εσένα! Δεν είχε καμιά δουλειά να ανακατευτεί στη ζωή μας.

ΠΑΥΛΟΣ: Μόνος του ανακατεύτηκε; Αφού του έδινες λεφτά να με πηγαίνει σινεμά, μπαμπά.

ΑΓΗΣ: Αλλά αυτός ήθελε να φέρεται λες και ήταν φίλος μας... σα δικός μας άνθρωπος. Ενώ δεν ήταν.

Ο Παύλος εξακολουθεί να μιλάει σαν υπνωτισμένος και να στριφογυρίζει στα χέρια του το σεντόνι. Έχει φτιάξει μια μεγάλη θηλιά με το στριμμένο ύφασμα.

ΠΑΥΛΟΣ: Ο Μάκης μου κρατούσε συντροφιά, μπαμπά.

ΑΓΗΣ: Ξέρω... ξέρω. Μου τα είπε όλα. Τα έλεγε κλαψουρίζοντας σα γυναικούλα.

ΠΑΥΛΟΣ: Ο Μάκης με βοήθησε να μάθω την αλήθεια, *μπαμπά!*

ΑΓΗΣ: Ήμουν ήσυχος τόσα χρόνια. Θεωρούσα πως τον είχα ξεφορτωθεί μια για πάντα. Και τώρα... Ορίστε! Ακόμα και πεθαμένος, μπερδεύεται στα πόδια μας. Μας κάνει άνω-κάτω. Ποιος; Ο Μάκης ο θυρωρός! Αν είναι δυνατόν!

ΠΑΥΛΟΣ: Ο Μάκης με φρόντιζε, *μπαμπά!*

ΑΓΗΣ: Δεν τον χρειαζόσουν. Είχες εμένα να σε φροντίζω. Ήμασταν οι δυο μας. Οικογένεια. *[παύση]* Και να σου πω και κάτι ακόμα; Εγώ δεν είχα εξωφρενικές απαιτήσεις από τη ζωή μου. Δούλευα πολύ. *[παύση]*

[ήρεμα, σαν να ονειροπολεί] Ήθελα να γυρίζω στο σπίτι και να περνάω ήσυχα κι ευχάριστα τις υπόλοιπες ώρες της ημέρας, μαζί σου. Να καθόμαστε στο αναπαυτικό μας σαλόνι και ν' ακούμε μουσική. *[παύση]*

[ψυχρά] Όμως εσύ δεν μου έκανες τη χάρη. Πήγαινες και κλεινόσουν στο δωμάτιο σου. Και οι κουβέντες σου πάντοτε μετρημένες. Συχνά, σ' έβλεπα να στέκεις και να με κοιτάζεις με το στόμα σου σφιγμένο. Αναρωτιόμουν: *Σκέφτεται; Τι να σκέφτεται, άραγε; [στιγμή]* Σφιγμένο στόμα, σαν κλειστό στρείδι. Άδειο στρείδι...

[παύση]

Μόνο για λίγο, για πολύ λίγο απόλαυσα τη συντροφιά σου. Μετά το συμβάν. Τότε που ήσουν ακόμα τρομαγμένος. Καθόσουν στον καναπέ ακίνητος, με τις ώρες, κι εγώ έβαζα τον έναν δίσκο μετά τον άλλο στο πικάπ. Σου μιλούσα, σου εξηγούσα την υπόθεση κάθε όπερας... Με άκουγες, άραγε;

Ο Παύλος σηκώνεται και πλησιάζει τον πατέρα του που εξακολουθεί να είναι με την πλάτη γυρισμένη. Μοιάζει σα να ετοιμάζεται να του περάσει τη θηλιά στο λαιμό.

ΠΑΥΛΟΣ: Ήθελες να είμαι το κατοικίδιο σου. Αυτό ήθελες, *μπαμπά.*

ΑΓΗΣ: Μην είσαι τόσο σκληρός, γιέ μου. *[παύση]*

Ένας χαμένος γέρος είμαι... που μπορεί να του έχει σαλέψει λιγάκι.

Η μουσική δυναμώνει απότομα.

ΣΤΙΓΜΛΑΙΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Η σκηνή φωτίζεται και πάλι.

Ο Άγης παραμένει στην ίδια θέση, παρακολουθεί ήρεμος κάποιο τηλεοπτικό πρόγραμμα.

Τώρα, η τηλεόραση παίζει με τον ήχο σε κανονική ένταση.

Ο Παύλος βρίσκεται δίπλα στο τραπέζι με το πικάπ. Με ήρεμες και μεθοδικές κινήσεις, παίρνει έναν ένα δίσκο από τη στοίβα και τον κάνει κομμάτια.

Ακούγονται σιγανά οι πρώτες νότες της άριας La Mama Morta · η ένταση ανεβαίνει ξαφνικά και καλύπτει εντελώς τους ήχους του δωματίου.

ΣΚΟΤΑΔΙ

Τ Ε Λ Ο Σ